

Зар породично убиство није злочин?

Пише: Драгомир Анђелковић
понедељак, 18 мај 2009 23:16

Биљана Ковачевић-Вучо, у циљу одбране оних који директно вређају српски народ, и као изговор што ЈУКОМ против њих не подноси тужбе, заступа тезу да нико не може говором мржње да нанесе зло припадницима већинског народа. Самим тиме увредљиве речи нису од значаја, иако „признаје“ да није лепо говорити ружно о било ком, па и о српском народу. Не треба нашироко образлагати да је њена теза бесмислена.

Тиме што се српски народ благи од стране сународника, даје се убојит материјал за пропагандно деловање оних држава и народа, који не живе у љубави са Србима. Много им је лакше да у свету заступају своје верзије недавних ратних догађања, позивајући се на Србе који деле њихово мишљење. Друга, још опаснија димензија деловања наших рододрзаца, огледа се у томе што инородни антисрпски шовинисти добијају одличне аргументе за хушкање свог народа против Срба. Једног дана ако, недајбоже, поново настану повољне околности за сатирање Срба, шта ће бити погодније него рећи: „Каква је то багра најбоље се види из речи људи који су њихове горе лист; они најбоље познају свој народ!“

Конечно, брутално наметање комплекса кривице Србима, паралише напоре наше државе и друштва да се боре за своје националне интересе. Од силне приче о нашим злочинима, у условима медијске доминације евроатлантских снага, многима постаје нелагодно да се залажу за свој народ. То почиње да им делује готово као светогрђе, или се прибојавају да не сносе последице што нису равнодушни према судбини тог, нажалост свог, реметилачког фактора. На тај начин, умањујући потенцијал Срба да се боре за себе и своју земљу, пропагандисти тзв. Друге Србије директно раде за рачун оних чији су интереси у колизији са српским.

Када би којим случајем неко тако поступао, чак и у земљама чији народи нису били изложени геноциду у 20. веку, као што су били Јевреји, Јермени, Роми и Срби, сигурно би изазвао бурно негодовање јавности, и не би добио ни приближно тако велики медијски простор за деловање као што је то случај у Србији. Вероватно би испровоцирао и реакцију надлежних државних органа, у складу са применом законских одредби које се односе на сузбијање говора мржње. Међутим, када би тако нешто учинио неки

Зар породично убиство није злочин?

Пише: Драгомир Анђелковић
понедељак, 18 мај 2009 23:16

Јеврејин или Јерменин, у Израелу или Јерменији, вероватно би га одвели у психијатријску установу на посматрање. Мржња према свом народу таман је толико нормална колико и мржња према сопственој деци! Наравно, овде се ради само о хипотетичком примеру. Делује готово незамисливо да неки Јеврејин релативизује геноцид над својим народом, или да Јерменин занемарује геноцид над својим народом, и превасходно говори о нечему што су његови сународници учинили нажао Турцима, понављајући, у стилу припадника тзв. Друге Србије: „Наше је да мислимо о томе шта смо нажао урадили ми њима, а не да се бавимо оним што су нама учинили Турци“.

Нажалост, ми смо допустили да ненормално постане „нормално“. Да неки наши сународници, да сада не улазимо у њихове мотиве, нашироко агитују против своје земље и народа, а да они који воле своју отаџбину и род буду оптуживани да су мрачњаци и потенцијални злочинци. Дух србофобије се проширио Србијом, а они који се наводно баве заштитом људских права, углавном их ниподаштавају ако су српска, односно законске одредбе о говору мржње стављају у функцију антисрпског деловања.

О злоупотреби људских права, и лажном представљању као њених промотера, оних који их у ствари, у складу са политичким и националним критеријумима често газе, говори додељивање награде „Ледоломац“. Она се даје „за најупорније, најхрабрије залагање за демократију, људска права и слободе и чување и развијање вредности грађанског друштва“, а лауреати за 2008. годину били су Биљана Ковачевић-Вучо и Петар Луковић, док су им награду уручили Весна Пешић и Чедомир Јовановић. Сада да не улазимо у политичка опредељења госпође Вучо и лидера ЛДП-а, нити да анализирамо њихове далеко не увек одмерене изјаве, довољно је констатовати да је неоспорно да су Весна Пешић и Петар Луковић отворено упражњавали говор мржње и имали шовинистичке испаде.

Шта онда чињеница да јој није сметало да са Луковићем, и то од В. Пешић, прими награду, говори о Биљани Ковачевић-Вучо и њеном објективном односу према заштити људских права? Говори да не да није тачно да против оних који вређају Србе не реагује из разлога које је навела (споменути су на почетку текста), већ да признаје да у пуној мери дели ставове В. Пешић и П. Луковића. Зато је дошло крајње време, о чему пишу и многи коментатори на овом сајту, да се масовно формирају организације које ће се истински бавити заштитом људских права грађана ове земље, па макар они били и Срби.

Наступио је тренутак да се појави бујица тужби против оних који се служе говором мржње против српског народа. Све то неће урадити нико други до нас самих, па зато желим да подсетим све национално свесне правнике да формирање невладине

Зар породично убиство није злочин?

Пише: Драгомир Анђелковић
понедељак, 18 мај 2009 23:16

организације није компликовано, нити много кошта. Зашто не би уз ЈУКОМ, Хелсиншки одбор и још пар сличних организација, постојале десетине НВО које се истински баве људских правима? Оне осниваче готово ништа не би коштале, нити захтевају велики рад. Квалификовани правници очас посла могу, уз свој основни посао, да пресавију табак и напишу тужбу, а она је много ефектнија ако се поднесе у име неке организације која се бави људским правима. Па да онда приупитамо разне овдашње србофобе за здравље!